Un bri de llum enmig del caos

El primer el va fer contra el Sabadell (2013); ahir va fer l'1-1 tot i que la megafonia, per error, l'atribuïa a Borja

Un bri de llum enmig del caos

CARLES ROSELL GIRONA

La bogeria s'ha apoderat del Girona. L'equip sòlid, consistent i ordenat dels últims anys s'ha convertit en un conjunt desordenat, anàrquic i capaç del millor, però també del pitjor. L'encert en atac contrasta amb les constants errades d'una defensa que fa aigües i un porter, Bounou, que no transmet seguretat. Tot plegat, ha instal·lat els gironins en una incessant muntanya russa. Ahir, contra l'Almeria, el que s'hauria pogut convertir en un veritable malson va acabar maquillant-se amb la rauxa dels últims minuts. Els andalusos es van posar fins a dos cops per davant al marcador i no va ser fins als compassos finals quan Longo va certificar un empat que, vist com va anar tot, és prou valuós.

Després de la derrota a Valladolid i l'esperpent a la Copa, al Girona l'esperava la primera revàlida de la temporada. No era un examen definitiu, tan sols un petit control per calibrar el seu estat. Havia meravellat en l'estrena a casa davant l'Elx i sorprenia com havia estat capaç de baixar el seu nivell en els dos compromisos següents. Generar més perill que a Pucela i l'Alcoraz, aguantar el zero a la pròpia porteria i guanyar, eren els principals objectius de l'equip entrenat per Machín, qui va donar entrada a l'equip que gairebé tothom esperava. Bounou, retornat del seu periple amb la selecció del Marroc, se situava de nou sota pals i asseia René; s'apostava per Sandaza i Cristian a dalt, Granell era suplent i al mig del camp la batuta era per a Pons, Portu i Borja.

De bon inici, als gironins se'ls va veure carburar amb una marxa més que djous passat a Osca. Tampoc era gaire difícil. Intensitat i velocitat, més que no pas toc, bon futbol i ocasions. El Girona hi posava les ganes; l'Almeria s'encarregava de posar-hi l'ordre. Soriano va plantar a la mitja Fran Vélez i Azeez, un doble pivot destructiu que va complir la seva funció a les mil meravelles. A dalt, autèntics punyals com Puertas, Fidel, Pozo i Quique, que cada cop que trepitjaven camp contrari generaven sensació de perill. Però d'oportunitats clares, com a mínim als primers compassos, no n'hi va haver. Azeez va provar Bounou al minut 3 amb un xut tímid. A l'altra àrea, Juanpe de cap obligava a aparèixer Julián al 6; al 12 Aday xutava molt desviat; i al 22, gran passada de Borja per Sandaza, excel·lent control de l'atacant i rematada de primeres que marxava fora.

Les sensacions eren prou bones. Però al llindar de la mitja hora, tot va semblar anar-se'n en orris. La defensa, un dels punts més febles d'aquesta temporada tot i haver donat tantes alegries els últims anys, va badar de nou i això ho van aprofitar els andalusos per fer mal. Falta a fora de l'àrea i Pozo i Fidel amb la pilota. Al davant, només un jugador del Girona i Bounou i la defensa col·locant-se sense parar atenció. Ho va aprofitar Fidel per servir en

curt, teva-meva amb Pozo i la pilota a l'espai, sense oposició. Allà, centrada al cor de l'àrea i Quique entrant com un coet per rematar amb el cap al fons de la porteria. 0-1 i el partit que feia pujada.

Tot i que Sandaza va provar una rematada amb la testa que marxaria prop del travesser un instant després, el cert és que el Girona va quedar grogui. L'Almeria va passar a dominar la situació i, tot i que no generava perill, el 0-2 semblava més a prop que no pas l'empat. Però el que són les coses, els de Machín van treure l'orgull i en un tres i no res van capgirar l'escenari. Al 38, Portu es va inventar una jugada del no-res i va enviar una passada a l'espai per Pere Pons, que entrava des de la segona línia. Al de Sant Martí Vell no li va tremolar el pols quan es va plantar davant Julián, que va batre amb un xut sec que va tocar el pal (1-1). I tres minuts després, la bogeria: Aday es treia del barret de copa una brillant centrada al cor de l'àrea i allà Sandaza, en posició dubtosa, rematava amb el cap al fons de la porteria. Montilivi esclatava (2-1).

S'havia fet el més difícil. Ara calia saber jugar el segon temps i no caure en els mateixos errors. Però aquest Girona sembla destinat a transitar per una autèntica muntanya russa: tant puja, com baixa en picat. Només arrencar el segon acte, els fantasmes tornaven a aparèixer i la defensa que feia aigües. Un contracop al minut i escaig de la represa va agafar els centrals mal col·locats; la pilota li va caure a Puertas i el seu xut creuat va trobar una mala resposta de Bounou, qui tot i tocar la pilota no va poder evitar l'empat (2-2).

Veient que el seu equip no reaccionava, Machín va optar per sacsejar la banqueta, donant entrada a Granell i Longo. El sorià va enretirar els dos davanters titulars, Cristian i Herrera, deixant el seu equip sense una clara referència ofensiva. L'experiment no va canviar gaire res.
L'Almeria controlava la situació i al Girona se'l veia perdut i imprecís, incapaç de trenar cap acció amb cara i ulls. Per empitjorar-ho encara més, un nou cúmul de despropòsits es van unir al minut 77. La defensa va ser incapaç de tallar una pilota solta a tres quarts de camp, el que va originar una passada a l'espai per a Fidel, que va entrar a l'àrea i allà, amb l'esquerra, va batre Bounou per sota les cames del porter (2-3). I de nou, es va treure l'orgull. O la rauxa. O el que fos. A manca de pocs minuts, Longo va rubricar una jugada embolicada dins l'àrea per fer el 3-3 definitiu i salvar un punt in extremis.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/09/12/bri-llum-enmig-del-caos/803699.html?utm_source=rss